

Vakantie in Lesotho wordt bezoek aan Nederland

Beschrijving

We hadden gepland in de eerste week van November naar Lesotho op vakantie te gaan. We zouden op zaterdag 1 november vertrekken en zondag 8 november terugkomen. Voor deze periode hadden we een 4x4 pickup gehuurd op het vliegveld van Johannesburg. Deze hadden we nodig om de Sani-pass te rijden. Dit is een beroemde grensovergang tussen Lesotho en Zuid-Afrika hoog in de bergen. Omdat dit een gravelweg is, moet je eigenlijk een 4x4 hebben. Voor ons ligt deze pas aan de andere kant van Lesotho, waardoor we een behoorlijk eind moeten terugrijden om weer thuis te komen.

Op zaterdagmorgen zijn we vertrokken, allereerst naar het vliegveld om de auto af te halen en onze eigen auto daar te parkeren. Ik had een Ford 4x4 bakkie gehuurd, maar het principe of gelijkwaardig leverde ons een Chinese auto op, GWM. Op zich was er niks mis met deze auto, maar de automatische airco werkte niet echt, ook al omdat de ramen niet getint waren. Om het aangenaam in de auto te houden moest je de airco op minimum zetten en de ventilator behoorlijk hard laten blazen. De afstand naar de dichtstbijzijnde grensovergang met Lesotho (bij de hoofdstad Maseru) was ongeveer 400 km, maar wij besloten een kleine omweg via Golden Gate National Park te maken. Door dit park loopt er een verharde weg die je gratis mag gebruiken, als je alleen op doortocht bent. Het park zelf is veel vlaktes en heuvels, en er zijn wat wandelingen, maar we waren alleen op doortocht en mochten dus nergens echt uitstappen. Zelfs de enige picknickplaats was niet toegankelijk voor mensen die op doortocht waren. Uiteindelijk hebben we dan in het dorp na het park onze meegebrachte lunch gebruikt.

Bij de grens aangekomen was het erg druk, vooral met voetgangers. Het blijkt dat veel taxi's mensen bij de grens afzetten, die dan vervolgens te voet verder gaan. Er werken veel inwoners uit Lesotho in Zuid-Afrika, Lesotho is ook een erg arm land. En ze worden ook nog getroffen door de invoerheffingen van Trump, want hij heeft een erg hoog tarief opgelegd aan Lesotho, omdat zij weinig uit de VS invoeren. Maar het land is daarvoor te arm, dus het treft vooral de armste landen en bevolking. Lesotho had een vrij grote textielindustrie en voerde veel uit naar de VS, maar dat is nu grotendeels stil komen te liggen.

We moesten aansluiten in de rij voor de Zuid-Afrikaanse douane (te voet) en dat duurde ongeveer een uur. Daarna konden we met de auto naar de grenscontrole van Lesotho en daar konden we gewoon in de auto blijven zitten en waren we in 10-15 minuten klaar.

Daarna konden we Lesotho in. We hadden die nacht een hotel geboekt in de hoofdstad Maseru, en zouden daar 2 nachten verblijven. Daarna zouden we verder het land in.

We waren nog geen 10 minuten in Lesotho, toen we een telefoontje kregen van Liane, Tineke's zus. Het ging niet goed met Tineke's moeder en het zou beter zijn dat we naar Nederland kwamen. We zijn eerst verder naar het hotel gereden en hebben toen gekeken hoe we onze plannen konden aanpassen. We hadden hotels gereserveerd voor de hele week, en zouden op 14 november naar Nederland gaan. Het eerste was ons ticket naar Nederland aan te passen. Het was te laat om nog terug te rijden naar huis (dat zou ongeveer 5 uur kosten), dus we konden op z'n vroegst

zondagavond naar Nederland vliegen. Via de website van KLM kon ik snel en eenvoudig ons ticket aanpassen, waarbij we dan zondagavond 2 november naar Nederland vlogen. Ook de terugreis hebben we aangepast, zodat we 3 weken in Nederland zouden zijn. Indien nodig, konden we dat later nog weer aanpassen. Ook de kosten voor het aanpassen vielen erg mee, waarschijnlijk omdat de tickets in november niet zo duur zijn.

Daarna ben ik begonnen ook de hotels voor die week aan te schrijven om de situatie uit te leggen en te vragen of we ons verblijf uit konden stellen. Bij alle hotels was dat uiteindelijk geen probleem en werkten ze mee aan het aanpassen van de datum. We wisten toen nog niet precies wanneer we wel zouden gaan, maar in de loop van de tijd hebben we besloten de laatste week van januari weer een poging te wagen.

Die nacht hebben we in het hotel in Maseru geslapen, waarna we de volgende ochtend rond 8 uur zijn vertrokken naar huis, eerst weer de grens over en daarna de kortste weg naar het vliegveld van Johannesburg en dan verder naar huis. De passage van de grens verliep een stuk vlotter nu, het was minder druk. Uiteindelijk waren we rond 13 uur op het vliegveld en rond 14 uur weer thuis. Onze vlucht zou pas om middernacht zijn, dus we hadden nog volop de tijd om onze koffers te pakken. Normaalgesproken parkeren we onze auto ook wel eens op het vliegveld, maar voor een goede prijs moet je minimaal 5 dagen van te voren boeken, want dan krijg je 50% korting. Dat konden we nu niet, en dan is het goedkoper een taxi naar het vliegveld te nemen. Gelukkig had onze vaste taxichauffeur geen afspraken en kon hij ons die avond naar het vliegveld brengen, waarmee dat probleem opgelost was.

De vlucht naar Amsterdam verliep vlot en we kwamen op tijd in Schiphol aan. Paul zou daar met onze auto komen, zodat wij direct door konden naar Ruinen, waar Tineke's moeder in een verpleeghuis verblijft. We waren op weg naar de auto, toen Liane weer belde. Ze wist niet of we nog op tijd zouden zijn, het ging niet goed met moeder. We zijn maar gewoon gaan rijden, zonder verder extra haast te maken. Paul reed het eerste stuk, we zouden hem in Zwolle afzetten, zodat hij vandaar met de trein terug naar Eindhoven kon.

Bij aankomst in Ruinen zijn we gelijk naar moeder gegaan, waar Liane en Ruud ook waren. Ze was nog in leven en bij kennis, en Tineke kon nog even contact met haar hebben. Daarna is het traject van palliatieve sedatie ingezet. Ze had al pijnstilling, maar ze werd ook in slaap gebracht, zodat ze niet zoveel meer mee zou krijgen. Hoe lang het zou duren, is moeilijk in te schatten. Liane had die nacht ervoor al bij haar geslapen, de komende nacht zou Tineke dat doen. En de anderen verbleven in een hotel in Ruinen.

Het viel ons wel op dat er nogal eens bijna fouten met medicatie werden gemaakt, we hebben een aantal keren speciaal medicatie moeten halen in Meppel bij het ziekenhuis, omdat er verkeerde medicatie was.

Het traject duurde langer dan we hadden verwacht. Eerst sliepen Liane en Tineke om de beurt een nacht bij haar, maar later sliepen ze allebei bij haar. Maar het werd te vermoeiend om dat iedere nacht te doen, waardoor we besloten dat zaterdagnacht niemand meer bij haar zou slapen. We waren die dag ook al een paar keer met z'n allen bij haar weggegaan, maar die nacht was voor het eerst dat we dat voor langere tijd deden.

De volgende ochtend kregen we net voor 7 uur in het hotel een telefoontje dat ze om 7 voor 7 die ochtend overleden was. Er was toen iemand van het personeel bij haar. We zijn toen onmiddellijk naar haar toe gegaan en hebben daar afscheid genomen en zijn begonnen met alle formaliteiten af te wikkelen. Dezelfde dag nog hebben met de uitvaartverzorger het afscheid gepland. Dit zou dan die vrijdag plaatsvinden in Meppel.

Gedurende de week waren we al 2 x bij Tineke's vader op bezoek geweest. Hij verblijft ook in een kleinschalige zorginstelling in Ansen, een paar kilometer van Ruinen. Bijna een jaar geleden zijn ze daar gezamenlijk naartoe gegaan, maar samen ging niet meer, want hij was dement aan het worden en Tineke's moeder ging lichamelijk steeds verder achteruit.

Het weekend ervoor had hij al afscheid genomen, voor zover hij dat nog beseft. Bij onze bezoeken bleek dat hij het wel beseft, maar het ook zo weer vergeten is. De zondagmiddag na het overlijden zijn we naar hem toegegaan om het te vertellen. Op dat moment is hij dan even verdrietig, maar even later ook weer vergeten.

Zondagmiddag, na bijna een week, zijn wij dan voor het eerst naar Eindhoven gegaan. Zoals al eerder verteld, hebben we een eigen kamer in ons huis aldaar en kunnen we daar slapen en zagen we ook voor het eerst Koen en Rinse.

De maandag konden we wat bijkomen en ging ik weer aan het werk. Op dinsdag idem dito, maar Tineke kwam die middag opeens naar mij toe dat haar vader gevallen was en op weg naar het ziekenhuis met de ambulance. Wij zijn bijna onmiddellijk ook vertrokken om naar hem toe te gaan, een reis naar Meppel van ruim 2 uur.

Bij het ziekenhuis aangekomen zijn we naar de eerste hulp gegaan en kwamen aldaar op de kamer waar hij lag. Hij was op dat moment vrij helder, maar wist niet precies wat er aan de hand was. Even later kwam de arts en die vertelde ons dat zijn heup gebroken was. Het was nog niet duidelijk of hij hieraan geopereerd kon worden. Op ons verzoek gingen ze dat uitzoeken, omdat op deze leeftijd (hij is bijna 90 jaar) ook soms besloten wordt om niet meer te opereren. De kans dat iemand op de operatietafel overlijdt is relatief groot. Hij kreeg wel eerst een verdoving en werd toen naar de verpleegafdeling gebracht. Uiteindelijk waren we rond 8 uur 's avonds klaar en na een snelle hap bij de plaatselijk McDonalds, zijn we weer naar Eindhoven gereden.

De volgende ochtend zijn de dan weer terug naar Meppel gereden om van de arts te horen of er nog een operatie mogelijk was. Hij was immers tot dat moment nog gewoon mobiel en het zou een grote klap zijn als hij niet meer kon lopen. Bij het gesprek met de arts bleek al snel dat hij niet meer operabel werd geacht, de risico's waren te groot. Men ging de zenuw bij zijn been uitschakelen, zodat hij permanent geen pijn meer zou hebben, en dan kan hij terug naar de verpleeginstelling in Ansen. Hij zou nooit meer kunnen lopen. Die ochtend was hij erg warrig en konden we geen normaal gesprek met hem aanknopen.

Die dag hebben we met Liane en Engbert (Tineke's broer) het appartement van haar moeder ook nog leeggeruimd. Het moet binnen 7 dagen gebeuren en dit kwam ons allemaal het beste uit. Die avond hebben wij in de buurt (Diever) in een hotel overnacht, zodat wij de volgende ochtend nog weer even bij haar vader op bezoek konden gaan. De zenuw zou die dag worden uitgeschakeld en dan zou hij vrijdag terug kunnen, dat was de dag van de uitvaart. Het oorspronkelijke idee was dat hij mee zou gaan naar het afscheid, maar omdat hij nu niet meer mobiel was, kon dat helaas niet meer. Op

donderdagochtend zijn we dan weer naar Eindhoven gereden. De volgende ochtend zouden we dan met zân allen naar Meppel gaan voor het afscheid.

Vrijdag was het afscheid van moeder op de locatie van de uitvaartverzorger, met een kleine groep genodigden. Tineke's moeder wilde eigenlijk niets, maar iets kleins met maar weinig mensen was voor haar acceptabel. Daarna zijn we met zân allen naar Ansen gereden. Tineke's vader was daar inmiddels terug. Daar kregen we van het personeel koffie en thee aangeboden en zijn we in kleine groepjes even bij hem langs gegaan. Hij was echter nauwelijks aanspreekbaar.

Wij hadden nu nog ruim een week in Nederland te verblijven. We zijn nog een paar keer bij haar vader op bezoek geweest en ook nog een dag naar Zeeland geweest. Twee collega's waar ik lang mee gewerkt hebt, gingen met pensioen en ik zou niet bij hun officiële afscheid kunnen zijn. Daarom zijn we nu maar met zân drie in Yerseke gaan lunchen.

Mijn zus Marian was ook nog jarig die week en daarom hebben we met mijn familie op de zondag voor ons vertrek nog in Amersfoort gegeten. Op maandag zijn we vervolgens terug naar Zuid-Afrika gevlogen. Onze taxichauffeur zou ons daar weer oppikken om ons naar Pretoria te brengen. Dat weekend was echter de G20 top in Johannesburg geweest, dus het vliegveld was slecht toegankelijk per auto. Op dat moment sluit men gewoon alle wegen rond het vliegveld af, zonder rekening te houden met mensen die ook vertrekken of aankomen. Gelukkig was maandagavond later op de avond bijna alles weer open en konden we bijna ongehinderd opgehaald worden.

De situatie met Tineke's vader is lastig, het wisselt per dag. De laatste keer dat we op bezoek waren voor ons vertrek was hij weer vrij helder, hij kende onze naam en wist dat we in Zuid-Afrika woonden. Hij zat in een rolstoel, maar ligt ook veel in bed. Als je leest over mensen met een gebroken heup, zijn er veel die in enkele maanden of binnen een jaar overlijden. Maar er zijn uitzonderingen en daarom kunnen we er niet echt rekening mee houden. We houden er rekening mee dat we onverwacht weer snel naar Nederland moeten reizen, maar het kan ook nog langer duren.

Onze vakantie in Lesotho hebben we nu eind januari 2026 gepland. De grootste kostenpost van de in het water gevallen vakantie was de huurauto. Ik had deze geboekt met 200 km per dag, wat net genoeg zou moeten zijn voor de hele vakantie van 8 dagen. Helaas hadden we nu ruim 1000 km gereden in 2 dagen, en voor elke extra km moet je betalen. Uiteindelijk was de auto daardoor bijna even duur als voor de totale 8 dagen huur die gepland was. De auto voor onze nieuw geplande vakantie heb ik nu maar met onbeperkte kms gehuurd, zodat we dat probleem in ieder geval niet hebben.

Categorie

1. Geen categorie

Datum aangemaakt

20/12/2025

Auteur

louis